
Tóth Tamás

Találkozás Z.-vel

„S a nyolcadik napon teremté az Úr a mákot. S látja, látja az Úr, hogy Ádámnak ez igen-igen jó.”

Csendes hétköznapi este, az irodában ücsörögvén látom, megjelenik egy úr, az egyik munkatársunk kliense. Azt kérdezi: lenne-e valaki oly jó, hogy elkísérné őt a Lipótra. Tereptanárom kérdezte, hogy vállalom-e, annyit volt közölni ideje, hogy az úr kábító, és elvonóra igyekezze. Mondta, ha lehet, ketten menjünk, mert úgy hallotta, lehet agresszív is. Velem tartott egy fiatal srác, aki ott önkéntesi minőségben volt jelen, életében első alkalommal.

Z. egyből letegezett, én sem tettem másként, fiatalok egymás közt. Bemutatkozás után, gondoltam, közvetlen leszek, egyből bele. Kérdelem, milyen anyagot használ. Erre mond egy csomó idegen nevet, milligram, ezrelék. Most már nagyon kiokosodtam, gondoltam, egy kezdő gyógyszerésznek is sok lett volna, annyi biztos, hogy opiátokról van szó, vénásan legfőképp. Ha ez nincs, akkor máktea, szeduxen. Mióta? Négy éve komolyabban. És most komolyan gondold, hogy abba kéne hagyni? – Tudod, volt egy gyógyszer-tári betörésem, megbuktunk, jelentkezni kell elvonóra, nem akarok börtönbe kerülni. Hát erre mit is gondoljon az ember.

Menjünk egy darabig gyalog, mégis haladunk arrafelé, de mégsem gyorsan, jól esne egy kis séta. Betegségből felépülés közben van a francnak kedve gyalogolni éjszaka hidegben, de azért mehetünk – gondoltam alattomosan. Baktatunk, és ő közben folyamatosan beszél. Én csak annyit vetek néha közbe, hogy *hát igen, ühüm*. Kibontakozik egy istenkép, Isten képe, akin múlik a dolog: leszokás, nemszokás. Igen, a sejtek, idegpályák, dependencia, gondolom merő materialistán. Persze, az egész egy nagy szar. Z. többször volt mindenféle elvonón, ilyen olyan módszer, modern, nem modern, kifogott mindegyiken. A drogelvonó-szakma minden nevét ismeri, főorvos itt, annak az osztályán, ennek a cikkében. Pál apostol a legjobb fej az egész Bibliában. Mit csinált Noé kikötés után? Egyből berúgott. Az egész földről őt egyedül választotta ki, aztán kikötés után neki a bornak. Nem vitás, ilyenek az emberek. A pályák, a pályák. Kinek mi. Persze, a szabad akarat és az útkeresés. Valahol már ott lehetek én is a kapuban. Csak egy lépés választ el. Talán.

Megállunk egy éjjelnappalinál. Iszik egy kávét. Egy doboz kávét. Kb. 20 adag egyszerre. Nagy nehezen megérkezünk Lipótra. Elszántan, szertartáso-

san bemegyünk, kérdem, milyen érzés. Tudod, most kell, nincs más választás. Aztán nagy koppanás, fölme gyünk a drogosztályra, dörömbölünk, semmi. Bolyongunk a házban, tök üres, sehol egy ember. Visszame gyünk a kihalt portásfülkéhez, még egy kis dörömbölés, kiderül, hogy van benne portás is. Ő aztán megmutatja, hogy hová, kopogás, várakozás, kijön egy kövér nő, adjuk a beutalót, beviszi. Kijön, mondja, nem tudjuk fölvenni, mert 10 után jött.

*Kérdem, és ha 10 előtt jövünk? Akkor sem, mert nem ide tartozik körzetileg a beteg. És a beutaló ide szól, ugyi? Ide, de 10 után jöttünk. (És vissza a *-ig.) Előkerül egy orvos, vele is. Mondják, menjünk a Róbertbe. (Menj a... (Róbertbe)!) Viszlát, ajtó becsuk, ülünk, mi az izé van? Róbertbe pedig ő nem, ő ide akar jönni, elég nehéz volt megszerezni a beutalót ide, különben is, ha átme gyünk, ott is ugyanez lesz. Mondja Z., egyszer már került be úgy ide, hogy nem volt tünetmentes, akkor betették az idegosztályra, rácsoságyba két napra, aztán átkerült a drogosztályra.

Ülünk, mint a sült hal, nem merem azt mondani neki, nosza, ugyan rúgd már be azt az ajtót. Látni, ő is ezzel a gondolattal játszik, csak egy kis bátorítás kéne neki. Eszembe jut, mi lesz, ha elfogy az agyából az anyag. Újabb kopogtatás, most ő fog beszélni. Ápolónő kijön, nekem esik, már rég a Róbertbe lehetnénk, ha elindultunk volna. Nagyon nehezen tudom vele megértetni, hogy én csak egy szürke kis pont vagyok itten, nem viszem, hanem elkísérem Z.-t, de csak akkor, ha ő megkér erre. Z. sem agresszív, persze őt is megérintette az anyagtalanság fenyegető réme, kunyerálósra veszi, kijön a doki is, mondom neki én is, mi van, erre az ápolónő hoz egy szem tablettát egy pohár vízzel. Harsány kacaj, Z. mond egy pár idegen szót, milligram, ezrelék, naponta. Megmutatja tárgyi bizonyítékként a vénáját, illetve azt, ami maradt belőle. Doki lesápad, kiegyeznek két ampullában, no nem vénásan, csak fenékbe. Írnak neki egy papírt, amit lobogtathat a Róbertben.

Visszafelé kizárólag anyagokról és a flashról esik szó. A Margit hídnál egy éjjel-nappali gyógyszerárban a papírral kunyerál négy doboz *gyógyszert*. Annyira remeg a keze, hogy nem bírja kinyomkodni, bevenni. Hát megcsinálom én. Szociális munka.

Margit híd-Óbuda, busz nincs, gyalog. Miért van a templomok tornyán villámhárító? – ilyenekről beszélgetünk. Szétfagyva, fáradtan érke zünk meg. Péter fölveszi, aznap 51-en alszanak a 45 személyes szállón.